

A full-page portrait of a man with dark hair and a beard, wearing a dark suit, light blue shirt, and dark tie. He is looking directly at the camera with a serious expression. The background is a grand, dimly lit interior with dark columns, ornate gold-colored capitals, and a staircase with a gold railing. A small, warm light source is visible on the right side of the background.

Simona
DANKANINOVÁ

BOSS

NIKDY NEVIEŠ,
KOMU MÔŽEŠ VERIŤ.

SIMONA DANKANINOVÁ

BOSS

BOSS

I. vydanie

Copyright © 2025 Simona Dankaninová

MODERNÉ
ROMÁNY

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 82. publikáciu

www.moderneromany.sk

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

BN: 148714/01

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

 TBB®

ISBN 978 - 80 - 8214 - 230 - 6

SIMONA DANKANINOVÁ

BOSS

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Playlist

1. Jung Youth - Only One King
2. Camylio - angel
3. Friends In Tokyo - Call Me Devil
4. Ciara - Paint It, Black
5. Sam Tinnesz X Tommee Profitt X brooke - Forbidden Fruit
6. Natalia Krakowiak - Control
7. David Kushner - Daylight
8. Skillet - Feel Invincible
9. Raphael Lake, Aaron Levy, Daniel Ryan Murphy - Prisoner
10. NF - Can You Hold Me ft. Britt Nicole

Copyright © Simona Dankaninová 2025

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo sú súčasťou vymysleného deja. Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami, miestami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez písomného súhlasu vydavateľstva.

Prológ

Nenávidím pondelky. Sú najdlhšie zo všetkých dní v týždni. Niežeby som sa nudil. Ako riaditeľ toho najprestížnejšieho hotela v meste, ktorý mi otec už pred rokmi zveril do rúk, mám povinností viac než dost. Mojou úlohou je plánovať, organizovať a kontrolovať. Všetky tieto funkcie si vyžadujú znalosti, vynaliezavosť a predvídavosť, ktoré sa mi darí do bodky plniť. Základom je mať zdravý sedliacky rozum. Snažím sa dohliadnuť na všetko, vrátane zamestnancov, ktorí sú na profesionálnej úrovni.

Hotel zo sedemdesiatich percent ubytováva zahraničnú klientelu, ktorá býva poriadne náročná. No to zvyknú byť aj niektorí Slováci. Vzhľadom na to, že sa Black Diamond minulý rok umiestnil medzi top piatimi hotelmi v strednej Európe, si nemôžeme dovoliť žiadne zlyhanie.

Obzvlášť dnes. Už od rána je v hoteli poriadne rušno. Môj personál ubytoval niekoľko významných zahraničných hostí, medzi ktorými je nepochybne najväčšou rybou premiér susednej krajiny. Dôvod jeho príchodu ma nezaujíma. Politika je to posledné, čomu by som venoval svoj drahocenný čas. Jediná politika, ktorá má moju plnú pozornosť, je tá medzi mafiánmi. Ako budúci boss musím mať prehľad o každom z rady najmocnejších, keďže onedlho zasadnem medzi nich.

Som princ košického podsvetia, dedič impéria Vargovcov a musím sa podľa toho aj správať.

Alex sa už tejto funkcii venuje naplno, hoci po nej nikdy netúžil. Takmer ho kvôli tomu zabili. Mafiánsky trón so sebou prináša množstvo povinností, ale aj obáv o vlastný život. Vždy sa totiž nájde nejaká sviňa, ktorá zatúži po moci. Roman Grznár bol zákerný had, ktorého nebohý Bednár považoval za svojho najvernejšieho človeka. On sa pritom chystal vyvraždiť celú jeho pokrvnú líniu, len aby sa dostal na jeho miesto. Nebyť Alexa, Daniela by už bola mŕtva. A nebyť Daniely, Alex by sa nikdy nestal bossom. Tí dvaja rozpútali reťaz udalostí, ktoré odhalili tie najtemnejšie tajomstvá klanu Bednárovcov.

Roman bol hlupák, ak si myslel, že s mojím bratom vyjde. Nikdy nezabudnem na ten jeho ksicht, keď sme vpadli do jeho domu. Keď zbadal Alexa „vstať z mŕtvych“. Keby bolo na mne, dožičil by som mu omnoho viac utrpenia. Pokojne aj niekoľko dní, pokiaľ by ma nezačal prosiť o smrť. Alexove razantné konanie som plne chápal. Chcel sa toho hajzla nadobro zbaviť, aby ochránil Danielu. Tú však mal v pazúroch jeho podarený synovec. Gabriel ju musel veľmi milovať, inak by si pred ňou nevystrelil mozog z hlavy.

Od tej udalosti ubehlo len pár týždňov, no zdá sa, že všetko klope ako hodinky. Alex s Danielou konečne žijú v harmonickom manželstve aj napriek tomu, že sa zrodilo z čirrej nenávisti. Puto medzi Nikolasom a Emou, ktoré nemalo nikdy vzniknúť, je dnes silnejšie než betónový múr, ktorý sa Lukáč kedysi snažil nadobro zničiť. A otec s mamou? Tí vyzerajú byť spokojní.

Vedomie, že si moji bratia našli spriaznené duše, ma teší rovnako. Život mafiána je zväčša odsúdený k večnej samote či dokonca k zániku. Sme zatratenia hodná banda násilníkov a vrahov, ktorá nemá právo na tak čistý cit, ako je láska. Väčšina z nás žije iba pre peniaze. Ženy nám slúžia len na ukojenie našich túžob. Veď ktorá by dobrovoľne odovzdala svoje srdce zabijakovi?

Ema s Danielou sú výnimkou. V ich žilách koluje rovnako prekliata krv, ktorá sa jednoducho nedá zaprieť. Kto vie, či aj mňa nejaká žena očarí natoľko, že budem kvôli nej ochotný zabíjať či dokonca riskovať vlastný život. A čo je najdôležitejšie, či bude aj ona rovnako ochotná dať mi svoje srdce, keď zistí, čo som zač?

Trvá ešte zhruba hodinu, kým konečne zaklapnem notebook vo svojej kancelárii a vyberiem sa domov. Zahľadím sa na mestskú scenériu za oknom. Je krátko po šiestej, no vonku už panuje tma, ktorú rozrážajú svetlá pouličných lúčov. Oblečiem si čierny kabát, ktorý visí na vešiaku pri dverách, a vyberiem sa preč. Tesne pred odchodom z budovy sa rozlúčim s recepciou, ktorá v hoteli pracuje už nejaký ten rok. Lívia je jedno z najšikovnejších dievčat, ktoré si robí svoju prácu naozaj svedomito. Na tvári má vždy úsmev, ktorý jej ešte viac zvýrazňuje jamky v lícach. Nepamätám si deň, kedy by som ju videl v zlej či pochmúrnej nálade.

Už keď ma zbadá prichádzať, hrdlo sa vystrie a milo sa na mňa usmeje spoza svojho pultu. „Pán Varga, už odchádzate?“

Na krátku chvíľu sa pri nej pristavím a zroentgenujem ju pohľadom. Uniformu má dokonale uhladenú a tmavé vlasy upravené do tesného drdola. „Áno. Ako to dnes šlo? Všetko v poriadku?“

„Ako obvykle, pane. Hostia prichádzali a odchádzali, ale neudialo sa nič, čo by stálo za zmienku. Okrem pána premiéra, ktorý tu napochodoval aj s početnou ochrankou.“

„Áno, všimol som si,“ odpoviem s nepatrným úsmevom, pričom sa mi v mysli intuitívne vybaví obraz vypaseného chlapíka s plešinou, obklopeného najmenej šiestimi gorilami. „Vidíme sa zajtra. Prajem ti príjemný zvyšok večera, Livia.“

„Dovidenia, pán Varga,“ zašteboce sladkým hlasom.

Pomaly vyjdem z hotela. Tvár mi ovanie chladný vzduch. Je len začiatok novembra, no už sa stihlo poriadne ochladiť. Posledný týždeň sa pravidelne strieda dážď so silným vetrom, čo môže za úbytok ľudí na námestí. Inokedy je tu hlava na hlave, teraz sú skoro všetci pozaliezani doma alebo v nákupných centrách. Ja osobne mám rád leto, kedy je vždy slnečno, bez všetkých tých nadbytočných vrstiev oblečenia.

S hlbokým nádychom naberiem okolitý vzduch do pľúc a vykroím k svojmu autu zaparkovanému hneď pred hotelom. Čierne BMW na mňa zabliká svetlami. Nastúpim dovnútra a nenáhľivo naštartujem. Nemám sa kam ponáhľať. Doma na mňa nikto nečaká.

Motor príjemne zapradie a ja vyrazím. Odbočím na Roseveltovu ulicu, ktorá sa zdá byť prázdna, keď vtom mi na priechod pre chodcov skočí akási bláznivá ženská. Prudko šliapnem na brzdu, pričom zovriem volant tak mocne, až mi obeľujú hánky. Žena pred mnou sa prirodzene preľakne. Zrejme si ma nevšimla prichádzať. To však jej neopatrné správanie neospravedľňuje. Prudko sa otočí tvárou ku mne a ja stratím všetky slová, ktoré som sa jej chystal v duchu vykričať.

Prvé, čo mi pri pohľade na ňu napadne je, že je to anjel. Anjel s nadpozemskou krásou, ktorý spadol z neba a teraz sa túla mestom medzi smrteľníkmi. Je nádherná, ak nie najkrajšia žena, akú som kedy za svoj život videl. Bez pohnutia na mňa hľadá svojimi veľkými očami a plnými pootvorenými perami. Tvár jej lemujú dlhé kučeravé vlasy. Má na sebe svetlý kabát s opaskom, ktorý jej zvýrazňuje útlý pás, a na nohách vysoké čizmy po kolená v rovnakej farbe.

Viac si všimnúť nestihnem, pretože si položí ruku na srdce a jemným nepatrným úklonom hlavy sa mi ospravedlní. Dívam sa na jemný pohyb jej pier ako zhypnotizovaný, no jej hlas ku mne nedoľahne. Nato sa rozbehne smerom k hotelu a stratí sa za jeho vstupnými dverami.

Dlhú chvíľu stojím na mieste rozmýšľajúc, čo za bytosť som práve videl. Nebol to anjel, ale mladá žena, ktorá je s najväčšou pravdepodobnosťou ubytovaná v mojom hoteli. Dopekla, ak je to naozaj tak, musím zistiť, o koho ide! Nie preto, aby som jej vynadal, ale preto, že mi jej krása učarovala. Musím zistiť jej meno i to, odkiaľ pochádza. Ak to neurobím, do rána istotne nezaspím.

Bez váhania zaparkujem na najbližšom voľnom mieste a vrátim sa späť do hotelu. Môj krok je rýchly, akoby hrozilo, že mi tajomná neznáma zmizne naveky. Hneď ako vojdem do haly, pozorne sa porozhliadam na všetky strany, nevšímajúc si Líviin zaskočený pohľad.

„Pán Varga? Zabudli ste niečo?“ spýta sa ma.

Áno, rozum. Prehovorí môj vnútorný hlas. Niečo také sa mi ešte nikdy nestalo. Pripadám si ako lovecký pes, ktorý zavetril potenciálnu korisť.

Hala je, žiaľ, prázdna, preto presuniem svoju pozornosť k Lívii.

„To dievča, čo teraz vošlo dovnútra, kto je to?“

„Prečo? Stalo sa niečo?“ na jej tvári badám prekvapenie.

„Nie, len... zdalo sa mi, že ju poznám. Buď taká dobrá a povedz mi jej meno.“

Nepoznám ju. Nikdy v živote som ju nevidel. A keby aj, Livia ako moja zamestnankyňa nepotrebuje poznať pravé dôvody môjho záujmu.

So súhlasným prikývnutím sa zahľadí do svojho počítača.

„To dievča, na ktoré sa pýtate, je slečna Jurkovičová, pane.“

Len čo to priezvisko začujem, sprudka sa nadýchнем. Jurkovič nie je bežné meno. Je skôr ojedinelé. Poznám iba jednu rodinu s týmto priezviskom.

„Klaudia Jurkovičová?“ spýtam sa obozretne.

„Áno, pane. Takže ju poznáte?“

Neodpoviem, len svojvoľne zatnem zuby. Prial by som si počuť akékoľvek iné meno, iba nie toto. Klaudia je dcéra banskobystrického bossa Samuela Jurkoviča. Ten sa o územie delí spolu s Navarom. Z toho, čo mi Alex po valnom zhromaždení povedal viem, že mali isté námietky a nebyť Lukáča, tak Alex požehnanie pravdepodobne nedostane. Štve ich, že naša rodina obsadila celý východ krajiny a oni sa musia deliť o jedno teritórium. Hold, aj takéto veci sa v mafiánskych klanoch stávajú.

Čo sa týka samotnej Klaudie...

Nepoznám ju osobne, nikdy v živote sme sa nestretli. Mám dojem, že nebola ani na Sebastiánovom plese. V opač-

nom prípade by som si ju stopercentne všimol. Jediné, čo o nej viem je, že je jediným Samuelovým potomkom a už nejaký ten čas je zasnúbená s Navarovým synom, Markusom.

Doriti! Zanaďávam v mysli.

Mám isté pravidlo, ktoré striktne dodržiujem. Nespávam s vydatými ženami, hoci ona je len zasnúbená. Verím, že aj napriek tejto *drobnosti* by sa mi podarilo získať jej priazeň. Zatiaľ mi žiadna nepovedala nie.

Má to však háčik. Jej otec nemá našu rodinu dvakrát v oblube. Keby sa dozvedel, že som mu pretiahol jedinú dcéru, určite by ma zabil a Markus, jej snúbenec, by moje mŕtve telo roztrhal na kusy a rozhádzal kdesi po lese. No čo je najdôležitejšie, porušil by som tým jedno zo základných pravidiel mafiánskeho kódexu. A tie ja striktne dodržiavam. Bol by som neskutočný hlupák, ak by som sa nechal ovládnuť niečím tak primitívnym, ako sú živočíšne pudy. Klaudia ma možno uchvátila svojou krásou, no moja nikdy nebude. Je prisľúbená inému. Nemôžem si teda na ňu robiť žiaden nárok. V opačnom prípade by mi hrozila istá smrť.

Zaujímalo by ma ale, či človek dokáže uhranúť pohľadom? Inak si túto situáciu neviem vysvetliť. Ešte nikdy som nebol tak očarený ženou ako teraz. Cítim, že ma to k nej ťahá. Chcem sa o nej dozvedieť viac. Zoznámiť sa s ňou však znamená vykročiť na tenký ľad, z ktorého by som sa pravdepodobne živý nevrátil. Nemal by som to robiť a predsa otvorím ústa, aby som sa o Klaudiinom príchode dozvedel viac. Len tak zo zvedavosti.

„Ako dlho je už tu?“

Lívia sa znova zahľadá do počítača. „Prišla len dnes.“

„A na ako dlho tu má rezervovaný pobyt?“

„Na dva týždne, pane.“

Čo tu chce robiť celé dva týždne? Väčšina hostí odchádza už po pár dňoch. „A číslo izby?“ Otázka zo mňa vyletí, takpovediac, bez rozmyslu. Nemal by som sa o to zaujímať, no nedokážem si pomôcť.

„Chcete ju prekvapiť?“ spýta sa Lívia zvedavo a ja zvráštim obočie.

„Lívia,“ upozorním ju dôrazne a ona pochopí.

„Prepáčte, pán Varga. Číslo jej izby je tridsaťtri.“

Ako môj vek. „Vďaka.“

„Prajete si vedieť ešte niečo?“

Zamyslím sa. „Vlastne áno. Prišla s niekým alebo sama?“ napadne mi náhle. Môže tu byť so svojím snúbencom. Ak je to tak, aspoň ju ľahšie pustím z hlavy.

„Nie, pane. Prišla sama.“

Sama. Zopakujem si v duchu so zvláštnou zaujatosťou.

„V poriadku. To je všetko,“ otočím sa na päte a vrátim sa späť k svojmu autu.

Po celý čas premýšľam nad dôvodom, pre ktorý sem Klaudia prišla. A ešte k tomu sama. Nemá tu žiadnu rodinu. Netuším ani, prečo sa ubytovala priamo v mojom hoteli. Ako Samuelova dcéra musí vedieť, komu Black Diamond patrí. Možno sa jej len páčil. Možno si potrpí na luxus. A možno to urobila schválne. Tak či onak, mal by som to nechať tak. Mám starostí viac než dosť, nepotrebujem si komplikovať život so ženou, ktorá pre mňa predstavuje zakázané územie.

1. Kapitola

Kludia

Hodím do kufra posledné kúsky oblečenia z môjho šatníka, ktoré budem počas pobytu v Košiciach nevyhnutne potrebovať. Počasie je v posledných dňoch veľmi zradné a ja nemám v pláne nič podceňiť. Predsa len, za tých štrnásť dní ma čaká nejedna udalosť. Musím byť pripravená na všetko.

Hlavným dôvodom môjho odchodu z rodného mesta je svadba mojej sesternice Laury. Tá sa pred rokom zasnúbila s láskou svojho života, Filipom. Je to vskutku milý chlapík, plný optimizmu. S Laurou sa zoznámili na koncerte skupiny Coldplay pred tromi rokmi. On i jeho rodina však pochádzajú z Košíc, kam sa Laura krátko po zasnubách presťahovala.

Stále si nedokážem zvyknúť na fakt, že mi nie je každý deň nablízku. Vyrastali sme spolu, hoci na istý čas sa naše cesty rozdelili. Dôvodom bol spor medzi mojím otcom a jej mamou, ktorý žiaľ pretrváva dodnes. Teta Irena sa nedokáže preniesť cez otcove hriechy, ktoré v živote napáchal. S Laurou sme si sľúbili, že nás ich vzájomná nenávisť nikdy ne-

rozdelí. Aj preto teraz odchádzam bez otca, ktorý nebol na svadbu pozvaný. Som presvedčená, že je to takto lepšie.

Zazipsujem kufor a položím ho k ďalšiemu, o čosi menšiemu, na chodbu. Nie som veľmi zvyknutá cestovať, hoci som donedávna bývala v Bratislave. Keď som tam pred šiestimi rokmi nastúpila na výšku, otec mi kúpil byt. Odmietal totiž pripustiť, aby jeho jediná dcéra bývala na internáte. Zrejme by tým utrpelo jeho ego.

Nech už to bolo akokoľvek, nešlo o dar z otcovskej lásky. Odkedy mama zomrela, náš vzťah sa výrazne zmenil. Vždy, keď sa na mňa pozrie, vidím v jeho očiach bolesť. Nepochybne mu pripomínam mamu. Vraj som jej verná kópia. Existuje však aj iný dôvod, pre ktorý jeho srdce voči mne ešte viac zatvrdlo. Nie som syn, po ktorom tak veľmi túžil a ktorého mu osud nedoprial.

Život s ním mi spôsoboval bolestný pocit menejcennosti. Pripadala som si bezvýznamná, nechcená. Nech som urobila čokoľvek, nech som dosiahla akýkoľvek úspech, nikdy na mňa nebol hrdý. Usúdila som preto, že bude lepšie, ak sa s nástupom na vysokú školu presťahujem do hlavného mesta. Otca som navštevovala len párkrát za rok. Nezdalo sa, že by mu to prekážalo.

Život po boku človeka, pre ktorého takmer nič neznamenáte, vás zmení. Teda čiastočne. Nebyť mojej nebohej starej mamy Heleny, bola by som dnes len chodiacou schránkou bez duše, ktorá nepozná radosť. Ona mi ju vniesla do života skrz tanec, rovnako ako to urobila aj v prípade mojej mamy. Ukázala mi svet baletu, ktorý ma pohltil ako prívalová vlna. Odkedy som sa prvýkrát postavila na špičky, nič iné pre mňa

neexistuje. Tanec je mojou súčasťou, je prítomný v každej bunke môjho tela. Prináša mi radosť a odháňa temné myšlienky, ktoré do mňa zasial môj vlastný otec.

Žiaľ, moja milovaná stará mama pred rokom a pol zomrela. Nedožila sa ani len mojich promócií, hoci po tom tak veľmi túžila. Jej smrť ma hlboko zasiahla. Pripravila ma o ďalšieho človeka, ktorý ma úprimne miloval. Nebyť Laury a jej rodičov, nemala by som už nikoho, koho by moja existencia zaujímala.

Poslednýkrát skontrolujem obsah svojej kabelky, a keď usúdím, že mi nič nechýba, prehodím si jej ramienko cez plece. Vezmem do rúk kufre, vyjdem na chodbu a privolám výťah. Kým naňho čakám, zamknem byt, ktorý mi otec kupovať nemusel. Zdedila som ho po starej mame spolu s baletnou školou pre deti, ktorú založila pred vyše štyridsiatimi rokmi a rovnako dlho bola aj jej riaditeľkou. Bolo to miesto, kde sa začala moja tanečná kariéra a dnes som jej hrdou majiteľkou ja. Viem, že stará mama si želala, aby som školu viedla sama, no vedenie som momentálne zverila novozvolenej riaditeľke Monike. Má tridsaťdeväť rokov a v škole učí najdlhšie zo všetkých. Starej mame vďačím naozaj za veľa, no najmä za možnosť nemusieť bývať s otcom. Kiežby som tu mohla zostať naveky.

Výťahom prekonám štyri poschodia behom pár sekúnd. Vykročím k parkovisku, kde ma čaká moje auto. Biely Volkswagen, ľudovo nazývaný Chrobák, je mojou pýchou. Snívala som o ňom už ako tínedžerka. Pre niekoho je to krabica na kolesách, pre mňa je to dokonalé auto.

Hodím kufre dovnútra a odhodlane sa posadím za volant. Predo mnou je dva a pol hodinová cesta a ak bude jasno,

uvidím aj Tatry. Počas celej cesty mi v pozadí hrá moja obľúbená huslistka Lindsey Stirling. Neraz som si na jej skladby pripravovala choreografiu, ktorá dopadla vždy úspešne.

Počasie nie je bohviečo. Slnko sa medzičasom ukrylo za mraky, z ktorých mi začali na čelné sklo dopadať prvé drobné kvapky dažďa. Lejaku sa našťastie vyhnem. Dovolím si povedať, že som zodpovednou šoférkou. Na mojom *šoférskom konte* nefiguruje žiadna dopravná nehoda. Nenáhľivo prechádzam cez jednotlivé mestá, presne ako mi káže navigácia. Na východe republiky som bola asi toľkokrát ako polárna žiara na Slovensku. Musela som si urobiť na internete podrobný prieskum, vďaka ktorému som v meste objavila veľa zaujímavých miest, ktoré sa chystám navštíviť. Napríklad Národné divadlo, kde sa v čase môjho pobytu bude konať baletné predstavenie Rómeo a Júlia. Rada si znovu pozriem jedno z mojich milovaných predstavení, v ktorom som mala tú česť už párkrát účinkovať. Bolo to v Slovenskom národnom divadle, kam som sa dostala len dva roky po začatí štúdia na VŠMU. Tancovala som na jeho scéne, pokiaľ ma kruté okolnosti neprinútili skončiť a vrátiť sa späť do rodného mesta.

Dlho som uvažovala nad tým, kde sa ubytujem. Napokon som sa rozhodla pre hotel Black Diamond. Laura, ako inak, s mojim rozhodnutím nesúhlasila. Trvala na tom, aby som bývala u nich, čo som okamžite zamietla. Idú sa predsa budúci týždeň brať. Majú kopec starostí s doladňovaním posledných detailov a navyše potrebujú súkromie. Nerada by som im v byte *zavadzala*.

Keď sa konečne dostanem do cieľa, zvláštne sa mi uľaví. Jedna časť zo mňa je rada, že som preč z domova, kde na

mňa beztak nič dobré nečaká. Najradšej by som šla rovno za Laurou, ktorú som nevidela už poriadne dlho, no najprv sa musím ubytovať. Namierim si to k hotelu, ktorý stojí na námestí v centre mesta. Hneď ako ho zbadám, napadne mi, že je ešte krajší ako na fotografiách. Je obrovský, celý čierny, s desiatkami francúzskych okien po celom obvode. Už chápem, prečo ho tak nazvali. Pripomína lesklý diamant, len v inom tvare.

Nedočkavo zaparkujem a vyberiem sa dovnútra. Interiér mi svojou impozantnosťou vyrazí dych. Recepčia sa nachádza v rozľahlej hale s množstvom drobných svetiel. Po jej stranách stojí skupina mohutných mramorových stĺpov. Na boku sa nachádza dlhý recepčný pult a za ním mladá žena v uniforme. Práve odovzdáva kartu od izby skupinke Čechov. Počkám, kým odídu, potom s milým úsmevom podídem k nej.

„Dobrý deň. Som Klaudia Jurkovičová a mám tu rezerváciu.“

Žena, zhruba v mojom veku, mi úsmev zdvorilo opätuje. „Dobrý deň. Vitajte v hoteli Black Diamond. Poprosím vás o občiansky preukaz.“

Urobím, o čo ma požiada. Pri tej príležitosti si všimnem menovku na jej uniforme. Volá sa Livia. V rýchlosti naľuká moje údaje do počítača. Na odpoveď nečakám dlhšie ako pár sekúnd.

„Áno, už som vás našla. Objednali ste si štandardnú izbu na dva týždne.“

„Presne tak.“

„V poriadku. Hneď vám dám kartu od vašej izby. Predpokladám, že so sebou máte aj nejakú batožinu?“ zvedavo nahliadne cez pult.

„Áno, ale nechala som ju zatiaľ v aute.“

„Pošlem poslíčka, aby vám ju odniesol do izby. Nech sa páči, tu je vaša karta,“ podá mi ju do rúk. „Poslíček tu bude o chvíľu.“

„Ďakujem veľmi pekne.“

Vysokého mladíka v uniforme zavediem k svojmu autu. Spolu s mojou batožinou ma nasleduje do izby, nachádzajúcej sa na druhom poschodí. Je skoro na konci chodby. Cestou si všimnem, že všetky izby na chodbe majú čierne dvere. Zrejme za to môže názov hotela.

Poslíček zastane pred dverami číslo tridsaťtri a ja okamžite spozorniem. „Poprosím vašu kartu.“ Bez zaváhania mu ju podám a on otvorí dvere so slovami: „Nech sa páči, vaša izba, slečna.“

Nechá ma vstúpiť prvú, čo samozrejme, neodmietnem. Pozorne sa porozhliadnem po útulnej miestnosti, ktorú som doposiaľ videla len na fotkách. Je tu všetko, pracovný stôl, televízor, kreslo a v neposlednom rade veľká posteľ. Izba je ladená najmä do svetlých odtieňov, ktoré dopĺňajú drobné čierne detaily.

„Ste s izbou spokojná, slečna?“

„Áno, som. Ďakujem,“ vložím mu do ruky prepitné. Zdvorilo mi poďakuje a zatvorí za sebou dvere.

Chvíľu sa ticho rozhliadam. Zo spálne mám dokonalý výhľad na Dóm svätej Alžbety. Práve v ňom bude mať Laura

budúcu sobotu svadbu. Vraj je to najkrajšie a zároveň najžiadanejšie miesto na sobáš. Termín si mladomanželia zvyknú rezervovať aj dva roky dopredu. Laura s Filipom mali šťastie. Kiežby som to mohla povedať aj o sebe.

Hodiny ukazujú takmer pol druhej. Rýchlo tvorím oba kufre a veci si riadne uložíam do skrine. Hneď ako som s vybalňovaním hotová, vezmem kabelku a opustím izbu. Auto nechám zaparkované pred hotelom, keďže Laurin byt sa nachádza len pár minút odtiaľto. Býva neďaleko Jakabovho paláca.

Cesta tam však vedie labyrintom uličiek, v ktorých sa len veľmi ťažko orientujem. Párkrát dokonca zle odbočím, pokiaľ nezazriem budovu synagógy, ktorú mi Laura spomínala. Konečne idem správne. Podídem k vchodu osempodlažnej bytovky a nadočkavo zazvoním.

„Prosím?“ ozve sa behom pár sekúnd Laurin hlas.

„Čauky, mňauky,“ prehovorím úsmevne. Tento pozdrav sme používali už ako malé a zostal nám až dodnes.

„Klaudia! No konečne! Pod' rýchlo hore!“ zvýskne radosne a vchodové dvere zabzučia.

Nadočkavo vyjdem na prvé poschodie, kde ma už čaká Laurina priateľská náruč. „Vitaj, sesternička!“ vybehne z bytu iba v papučkách a tuho ma objíma.

Vôbec sa nezmenila. Stále nosí ten svoj typický strapatý drdol, z ktorého jej pár svetlých pramienkov lemuje tvár a v ušiach malé strieborné kruhy, ktoré raz dostala na narodeniny. Mám pocit, že ich odvtedy ani nedala dole. V očiach, pripomínajúcich azúrovú lagúnu, má vpísanú úprimnú ra-

dosť. Rovnako ako ja. Medzi nami je iba polročný rozdiel. Laura sa narodila v lete a ja na sklonku jesene.

„Tak rada ťa konečne vidím!“ skríknem v jej pevnom náručí.

„Pod' dnu, urobím nám kapučíno a ty mi zatiaľ povieš, aká bola cesta.“

„Kde je Filip?“ napadne mi, keď sa so mnou nepríde zviať.

„V práci. Príde tak za hodinku.“

Zložím si kabát a čižmy vymením za pohodlné papučky. Laura ma hneď na úvod prevedie každou izbou, ktorú som dosiaľ videla len cez video chat. Musím povedať, že ich hniezdočko lásky je naozaj útulné. Svetlé farby, huňaté koberce a zamilované fotografie všade, kam sa pozriem. Našu exkurziu zakončíme v kuchyni.

Kým mi Laura pripraví kapučíno, posadím sa za stôl. Zrak mi okamžite padne na vázu s malou kyticou ruží. „Tie sú od Filipa?“

„Áno. Dal mi ich pred dvoma dňami. Vraj len tak. Z lásky.“

„Je fakticky veľmi zlatý.“ *Škoda, že ja sa nemôžem vydať za muža, ktorého milujem a ktorý úprimne miluje mňa.*

„To teda je,“ povie zamilovane. „Akú si mala cestu?“

„Celkom fajn. Ale povedzme si úprimne... cestovať dve a pol hodiny je celkom únavné.“

„V tvojom prípade to plne chápem. Dôležité je, že si sem došla živá a zdravá.“

„Áno, no tak skoro sa sem rozhodne vrátiť nemienim.“

„Tak ja niekedy prídem za tebou do Bystrice.“

Doširoka sa na ňu usmejem. „Platí.“

„Kapučino je hotové. Poďme do obývačky,“ povie a vezme obe šálky s horúcou tekutinou do rúk.

Nasledujem ju k veľkému gauču v tvare písmena L. Na obrazovke hrá hudobný kanál s modernou hudbou, ktorú mám rada rovnako ako klasiku.

„Ako vám to ide s prípravami? Máte toho ešte veľa?“ zaujímam sa. Podobné starosti zažívam aj ja.

„Ani nie. Všetko podstatné je už dojednané. Filipova mama má dobré známosti. Máme už dokonca zarezervovanú aj svadobnú cestu. Len tri dni po svadbe odlietame na týždeň do Egypta. Presnejšie do Hurghady.“

„To rada počujem. Určite si to tam náramne užijete.“

„No... a čo tvoj otec? Ako zareagoval, keď si mu povedala, že odchádzaš na dva týždne?“

Svojvoľne myknem plecami, keď si spätne vybavím tón jeho hlasu v telefóne, keď som s ním hovorila naposledy.

„Nebol dvakrát nadšený, no ani neprotestoval. Jednu z jeho podmienok som už predsa splnila.“ *A ďalšia ma čoskoro čaká.*

„Podľa mňa nemal právo od teba žiadať, aby si skončila s tancom a vrátila sa späť domov. Rovnako ako nemá právo vydať ťa proti tvojej vôli za toho arogantného debila.“

Laura, ako moja sesternica, pozná temnú stránku našej rodiny. Nemusím mať pred ňou žiadne tajnosti. Každopádne, s jej slovami absolútne súhlasím. Nápad s mojím vydajom sa otcovi zrodil v hlave pred štyrmi rokmi. Spolu s Dáriusom Navarom hľadali spôsob, ako zjednotiť oba klany, najmä ma-

jetky. Otec nemal nasledovníka a Markus ako Dáriusov syn bol ideálnym kandidátom. Jedného dňa zasadne na trón po svojom otcovi a privlastní si celé banskobystrické územie, vrátane kšeftov môjho otca. Ten v snahe neprísť o celý svoj majetok prišiel s nápadom sobáša, s ktorým som od samého začiatku nesúhlasila. Moje slovo však v porovnaní s otcovým neznamena vôbec nič. Ako dcéra mafiánskeho bossa mám právo akurát tak čušať a robiť všetko, čo mi prikážu. Pre dobro rodiny.

„Viem, ale nič s tým nespravím. Môžem byť rada, že ma aspoň nechal doštudovať, inak by som už bola dávno vydatá.“

To bola moja jediná podmienka, ktorú sa mi podarilo presadiť za pomoci starej mamy. Viac času sa mi získať nepodarilo a ten, ktorý mi zostal, sa začal mňať prirýchlo.

„To nie je fér, Klaudia! Máš právo na lásku! Markus si ťa nezaslúži! Je to obyčajný, namyslený a egoistický blbec!“

Prikývnem. Laura ho vystihla priam dokonale. Markus nie je typ milujúceho, starostlivého ani nežného muža. Je to chumaj, ktorý pôjde aj cez mŕtvolu, len aby dosiahol svoje. Už teraz sa nevie dočkať, kedy sa stane bossom. Mňa berie len ako bonus k výhre. Navyše je odo mňa o osem rokov starší.

„Čo už? Je mi súdené stráviť zvyšok života v manželstve bez lásky,“ odpoviem bez akejkoľvek emócie, pohrávajúc sa so snubným prsteňom, ktorý ma na prste páli ako žeravý uhlík.

Laura sa na mňa zamračí. „To nemyslíš vážne! Ty si sa s tým naozaj zmierila?!“

„Mám snáď na výber?“

Ak som aj kedysi cítila hnev, je to už dávno preč. Áno, zmierila som sa s nezvratným osudom. Akýkoľvek ďalší boj za slobodu je zbytočný.

Na Laurinej tvári sa zračí neprehliadnuteľný odpor.

„Nehnevaj sa, ale za to, ako sa k tebe tvoj otec správa, ho nenávidím čoraz viac. Nedivím sa, že mama s ním prerušila všetky kontakty.“

Jemne sa na Lauru usmejem a chytím ju za ruky. „Nechcem sa o tom viac baviť. Neprišla som si sem vylievať srdce, ale aspoň na chvíľu zabudnúť. Tak mi to, prosím, viac nepripomínaj.“

Jej stisk zosilnie. „Dobre. Ak si to želaš.“

Rozhodnem sa pre zmenu témy, ktorá nám obojom znova vyčarí úsmev na tvárach. „Radšej mi povedz, čo všetko nás čaká na rozlúčke so slobodou.“

Laure sa behom sekundy rozžiaria oči. „Dobre, že sa pýtaš! Zajtra ťa musím zoznámiť so zvyšnými družičkami. Uvidíš, budú sa ti páčiť. Vzhľadom na okolnosti som trvala na tom, aby mi prezradili plán večera.“

A teraz sa drž! V piatok v meste prebehne Naughty men dance show a my máme VIP lístky!“

„Je to to, čo si myslím?“ spýtam sa zaskočene.

„Ak máš na mysli pánsky striptíz v sexy kostýmoch, tak áno!“

„Laura!“ okriknem ju naoko pohoršene. „Vie o tom Filip?“

„Jasné, že áno. Hovorím mu predsa všetko. Okrem tienistých stránok našej rodiny, samozrejme.“

„A on súhlasil?“ čudujem sa.

„Áno, súhlasil. Ale na mňa sa nepozerať. Za to môže Vivien s Ninou.“

„Tak to bude poriadny zážitok.“

Na pánskom striptíze som ešte nebola. A Laura takisto nie. Zaujímalo by ma, či to bude také ako vo filme Magic Mike. Ak áno, máme sa na čo tešiť.

„Verím, že áno. Po vystúpení sa presunieme do Sound klubu, kde budeme piť až do rána.“

„Odkedy ti tak zachutil alkohol?“ podpichnem ju. Poznám ju príliš dobre na to, aby som vedela, že bola opitá iba raz. Na svoje osemnásť narodeniny. Po nich sa zaprisahala, že to viac nikdy v živote neurobí.

„O alkohole nepadlo ani slovo, Klaudia. Ty pokojne môžeš, no ja sa ho ani nedotknem.“

„Beriem ťa za slovo, sesternička.“

O hodinu neskôr sa k nám pripojí Filip. Blondiak strednej postavy s modrými očami, ma srdečne privíta. Pracuje ako IT-čkár v jednej z miestnych firiem. Je to jeden z mála mužov, ktorí majú srdce na správnom mieste. Ako osobnosť sa mi páčil už od začiatku, nehovoriac o tom, že sa k Laure perfektne hodí. Verím, že s ním bude šťastná.

Keď hodiny odbijú 18:10, rozlúčim sa so snúbencami a vydám sa späť do hotela. Mesto sa pomaly ponára do tmy, čo s neznámym prostredím nie je práve najlepšia kombinácia. Začínam trochu ľutovať, že som sa nenechala odprevedať. Našťastie je to len pár minút a cestu si dobre pamätám.

Po chvíli zacítim na zátylku zvláštne mravčenie, ktoré ma prinúti otočiť sa. Stačí mi jediný pohľad a ja pochopím dô-

vod. Asi desať metrov za mnou kráča akýsi muž. Jeho čierne oblečenie s kapucňou na hlave, kvôli ktorej mu takmer nevidno tvár, na mňa nepôsobí pokojným dojmom. Inštinktívne pridám do kroku. Neprijemný pocit, že ma dotyčný sleduje, ma však neopustí, ani keď zahnem za roh. Cítim, že mi je v päťach, čo vo mne pomaly, ale isto, vyvoláva paniku. Tú umocňuje aj fakt, že nablízku nie je nik, kto by mi mohol pomôcť.

Predo mnou je posledná ulička, odkiaľ už dovidím na parkovací dom hotela. Stačí už len odbočiť doprava a dostať sa na druhú stranu cesty. Tesne pred priechodom pre chodcov sa otočím, aby som sa uistila, či nie som len prehnane paranoidná. Muž s kapucňou kráčajúci priamo ku mne ma však presvedčí o opaku. Toto rozhodne nebude náhoda. S myšlienkou, že mi chce ublížiť, sa rozbehnem cez cestu bez toho, aby som sa čo i len porozhliadla.

Mojím cieľom je dostať sa čo najrýchlejšie do bezpečia, ktoré pre mňa predstavuje hotel. Delí ma od neho sotva pár metrov, keď sa náhle po mojej pravici zjaví prichádzajúce auto. To prudko zabrzdí, čím ma na smrť vyľaká. Moje telo ustrnie na mieste, zatiaľ čo moje oči sa odhodlane zahľadia do čelného skla tmavého BMW stojaceho len meter predou mnou. Pri tak krátkej vzdialenosti si za volantom všimnem muža v obleku s čiernymi vlasmi. Ten okamih však trvá prikrátko na to, aby som zistila, o koho ide.

V rýchlosti sa mužovi ospravedlním a rozbehnem sa k hotelu. Bez toho, aby som sa otočila, vojdem dovnútra. Akonáhle som v bezpečí recepcie, zhlboka si vydýchnem, plne si uvedomujúc následky, ktoré mohla moja nepozor-

nosť zapríčiniť. A to všetko kvôli tomu chlapovi, ktorý mi bol v päťách odkedy som opustila Laurin byt. Ešte šťastie, že nado mnou moja mama drží ochrannú ruku. Verím tomu, že na mňa dozerá zhora každý deň. Dúfam, že podobný incident už nikdy nezažijem.

Lívia, ktorá je stále na svojom mieste, ma milo privíta. „Vitajte späť, slečna.“ Moja očividne bledá tvár okamžite upúta jej pozornosť. „Stalo sa vám niečo? Ste biela ako ste-na.“

Rozhodnem sa jej tvrdenie vyvrátiť, aj keď v skutočnosti mi ide srdce vyskočiť z hrude.

„Čože? To sa vám len zdá. Som v absolútnom poriadku,“ odpoviem rýchlo a poberiem sa do izby, kde si už od obeda plánujem dať horúci kúpeľ. Ten mi istotne prinavráti stratenú farbu do líc a uvoľní napäté svaly.

Keby som čo i len tušila, čo mojím príchodom do tohto hotela spôsobím, buď by som sem nikdy nev kročila, alebo by som tak urobila už pred rokmi.